

משנה א		
א	הפוסק מעות לחתנו ומת חתנו: אמרו חכמים יכול הוא שיאמר לאחיק הייתי רוצה ליתן, ולך אי אפשר ליתן.	
ב	פסקה להכניס לו אלף דינר, הוא פוסק כנגדן חמש עשרה מנה	כספים. מוסיף שליש, לפי שמשתכר בהן (מוסיף חצי מהסכום שמכניסה) לשיטת תוס' גם פרקמטיא שעומדת לסחורה ככספים
ג	וכנגד השום, הוא פוסק פחות חומש	מיירי ששמו בבית חתנות מקודם ואח"כ כותב בשטר הסכום א. כלים שמשמשין בהן: כיון שפוחתין ע"י השתמשות ב. כלים לפרקמטיא: שמין יותר משויים בבית חתנות (פוחת חומש, למשל כותב ח' מאות לשום של אלף)
ד	שום במנה ושוה מנה, אין לו אלא מנה	מיירי שכתב בשטר מנה ועכשיו מכניסה ע"פ שום בשוק (אינה צריכה להוסיף חומש כיון שנישום בשויה הנכון בשוק)
ה	שום במנה, היא נותנת שלשים ואחד סלע ודינר	מיירי שכתב בשטר מנה ומכניסה ע"פ שום בבית חתנות $4 \times 31 = 124$ דינר + דינר = 125 דינר (מוסיפה חומש כיון שנישום בבית חתנות)
ו	ובארבע מאות, היא נותנת חמש מאות	מיירי שכתב בשטר ד' מאות ומכניסה ע"פ שום בבית חתנות (מוסיפה חומש כיון שנישום בבית חתנות)
ז	מה שחתן פוסק, הוא פוסק פחות חומש	מיירי ששמו בבית חתנות מקודם ואח"כ כותב בשטר הסכום
משנה ב		
ח	פסקה להכניס לו כספים: סלע, נעשה ששה דינרין	סלע = 4 דינרים החתן מוסיף שליש (חצי ממה שהכניסה) = 6 דינרים
		[דין כספים] עסקא רבה
		[דין שומא בשוק]
		שומא רבה שומא דידיה
		שומא זוטא שומא דידיה
		שומא רבה שומא דידיה
		שומא זוטא שומא דידיה